

σε. 'Σ αυτό τὸ σημείο οἱ ὁδηγοὶ κεντήσανε μὲ τὶς σουβλὲς στὸ μέτωπο τοὺς ἐλέφαντες καὶ ξεκίνησαν τερατώδεις στὴ γραμμὴ, μέσα στὸ πλῆθος ποὺ ξεφώνιζε.

Ἡ συνοδία στάθηκε μπροστὰ στὴν παγὼδα καὶ ὅλος ὁ κόσμος τριγύρισε τὸ ἄγαλμα τοῦ Βισνοῦ γιὰ νὰ δῇ τίς ἱερείες ποὺ θὰ χόρευαν. Ἐκεῖνες πρῶτα πρῶτα μὲ τὰ πόδια κολυμένα καὶ τὶς γάμπες ἀκίνητες λιγύσθηκαν· κ' ἕνα ρίγος ἔτρεχε στὸ σῶμά τους. Ὑστερα σκύψανε μὲ τὰ χέρια τεντωμένα, τὶς γροθιὲς σφαιλιχτές, καὶ σὰν σηκώθηκαν, τὸ κεφάλι των ἔγυρε πίσω καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη των μισανοιχτά μιὰ πνοὴ πέρασε σὰν προσευχή. Κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρά των τὰ μισοκλεισμένα τὰ μάτια των τρυφερά χαμογελοῦσαν. Γιὰ πολλὴν ὥρα ἔτσι παίζανε μὲ χίλιες στάσεις καὶ ἡ στάσις των ἦταν σὰν προσευχή, σὰν περιφρόνησι, σὰν πίκρα καὶ τώρα ἀφίνουνταν, τώρα ἀπὸ τὸ πάθος λιγοθυμοῦσαν καὶ τώρα γίνονταν σὰν τρελλές.

Σὰν τελείωσεν ὁ χορὸς, ἡ συνοδία προχώρησε 'ς τὸν μεγάλο δρόμο μέσα σὲ μιὰ βαθύτατη σιωπῇ. Ἀπάνω σὲ κομμένα δένδρα, δυὸ μέτρα ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, εἶχανε βάλει ρόδες μὲ ἀρπάγες σιδερένιες. Ἐπάνω σὲ κάθε ρόδα στέκωνταν ἕξ φακίρηδες. Καὶ ἡ ἀρπάγες τρυπούσανε τοὺς μηρούς των, τὰ χέρια καὶ τοὺς ὤμους των καὶ σταλαματιὰ σταλαματιὰ τὸ αἷμα ἔπερτε καὶ μαζεῦονταν στὸ ἔδαφος σὰν λίμνη. Ὑστερα γύρισαν τὶς ρόδες κ' αὐτὲς γρήγορα στριφογυρίζαν· μαζὺ μὲ τοὺς βασιανισμένους. Μὰ αὐτοὶ χωρὶς καθόλου νὰ τρέμῃ ἡ φωνὴ τους δοξάζανε τὸν Σίβα. Αὐτὲς ἦταν οἱ συνήθειες τῶν πλουσιῶν γάμων. Ἡ Ἀδετὴ φοβισμένα κύτταξε καὶ ὕστερα κατέβασε τὴν κουρτίνα γιὰ νὰ μὴν δῇ τὸν Σαθερινχδέν.

Μὰ τὸν παρετήρησεν ὕστερα στὴ συνοδία, μέσα 'ς τοὺς μους κοὺς τῆς παγώδας, σὰν ἀνέβαινε τὴ σκάλα 'ς τὸ πλάγι τοῦ Βουζῆ. Τὴν κύτταξε σὰν νὰ ἤθελε νὰ φυλάξῃ βαθεῖα τὴν εἰκόνα τῆς στὴν ψυχὴ του καὶ πρὶν τὸ ἀνδρόγυνο φθάσῃ στὸ κοτώφλιο προχώρησε μπροστὰ στοὺς βραγχμῆνες καὶ εἶπε μὲ τρανὴ φωνή:

— Τὸ πνεῦμα τοῦ Σίβα μὲ διατάζει νὰ κἀνω τὴν θυσίαν τῶν ματιῶν μου γιὰ τὴν Ἀδιτῇ, τὴν κόρη τοῦ Γκουνῶλ-Σαρχῆ καὶ τὸν Βουζῆ, τὸν υἱὸν τοῦ Βισμαμῆτρα. »

Ἡ θυσία τῶν ματιῶν εἶναι σπάνια στοὺς φακίρηδες, γιὰτὶ ἀπαιτεῖ τὴν περὶ ἀκατανόητη περιφρόνησι γιὰ τοὺς πόρους. Ἐνας μεγάλος τρόμος ἔσεισε τὸ πλῆθος. Ἡ Ἀδιτῇ κύτταξε τὰ κινήματα τοῦ φακίρη μὲ φοβιχτὴ ἀγωνία ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴ θυσίαν, γιὰτὶ θὰ πρόσβαλε τοὺς θεοὺς. Ἐκεῖνος πλησίασε σ' ἕνα θυμιατὸ τοῦ τοίχου, ἀπ' τὰ δυὸ ποὺ ἦταν ἀπ' τὴν μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς στοᾶς καὶ ποὺ ἔκκιναν ἀρώματα καὶ τράβηξεν ἀπὸ καὶ ἕνα λεπτὸ σίδερο ποὺ σπινθηροβο-

λοῦσε σὰν ἀστέρι. Κ' ἐκυτόταξεν ἀκόμα τὴν Ἀδιτῇ, αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ ἀγάπη, τὴν κύτταξε μὲ ἀτελείωτη ματιά, τὴν ὕστερον. Καὶ δυὸ στῆλες καπνοῦ σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Τὰ χεῖλη του ἔτρεμαν, σὰν νὰ πῆγγινε νὰ κλῆψῃ καὶ ἀλήθειαν δυὸ δάκρυα κύλισαν στὰ μάγουλά του, ἀπὸ τὰ σβυσμένα μάτια του.

Ὅταν ἡ Ἀδετὴ μῆκε στὴν νυφικὴ κάμαρα ἄκουσε τὴν φωνὴ τῶν βραγχμῶνων, ποὺ ἔφθανε ἀπ' τὴν παγὼδα ψέλωνντας τὸν σπερνό, τὸν καθημερινὸ ὕμνο γιὰ τοὺς νεκρούς. Καὶ συλλογίζονταν τὸν Σαθερινχδέν ποῦχε περὶ γιὰ πάντα πεθάνει γι' αὐτὴν, ποὺ δὲν θὰ ξανάβλεπε περὶ τὸ φῶς.

(Κατὰ μετάφρασιν Σ.)

ΚΑΡΟΛΟΣ TENIP

ΕΡΧΕΤΑΙ

Ἔρχεται ἡ ἐλπίδα κι' ἡ χαρὰ, τὸ γέλιο καὶ τὸ δάκρυ. Ἔρχεται τὸ πλοῖο ἀπὸ τὰ ξένα, ἔρχεται τὸ ποθητὸ καὶ ξενιτεμένο καίκι, ποὺ φέρνει τὰ γλυκὰ μηνύματα τοῦ τῆςδεμένου ναύτη, τῆς δύστυχης μάνας, τοῦ μικροῦ παιδιοῦ καὶ τῆς γλυκειᾶς ἀδελφῆς. Ἀχ! νά, φαίνεται, νά, καθρεφτίζεται ὡς οὐράνιος ἄγγελος, νά, σκίζῃ μὲ λύσσα κι' ἄφρους τὰ κύματα τῆς θάλασσας ποὺ χτυποῦν ἐπάνω του σὰν τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀνυπόμονοι καὶ μὲ χτυποκάρδο τὸ προσμένουν στὴ γαλικοστρωμένη ἄκρη τοῦ γιालοῦ, γιὰ νὰ εἶδῃ ἄγκορα. Στὸν πρῶτο χτύπο καὶ τριγυρὸς τῆς ἄγκορας, χήρα μάνα τρέχει λαχανιασμένη καὶ σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ ἐρημικὸ σπίτι τῆς μὲς στ' ἀκρογιάλι γιὰ νὰ μάθῃ καὶ ζητήτῃ μαντάτα καὶ γράμματα ἀπὸ τὸ παιδί τῆς, ποὺ ναύτης χτυπιέται μὲ τ' ἀγριεμένα καὶ δόλια κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ. Καὶ κοντὰ στὴ χήρα μάνα, κόρη ὁρφανή, χωρὶς γονιὸ καὶ μάνα, τρέχει κι' αὐτὴ μὲ τὴ συγκίνηση στὴν καρδίᾳ καὶ κοκκινισμένα τὰ μάγουλα, γιὰ νὰ μάθῃ κι' αὐτὴ εἰδησὴ ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο ἀδελφὸ τῆς, ποὺ μακροσμένος στὴ μαύρη ξενιτιά, θυμᾶται συχνά, συχνά τὴ μικρὴ ἀδελφοῦλά του. Καὶ μαζὺ μὲ τὴ γρηῃ, τὸ νιὸ καὶ τὴν κοπέλλα βλέπει γέρο σκυθρωπὸ, μὲ τὴ θλίψη καὶ τὴ συμφορὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, νὰ πηγαίνει κι' αὐτὸς σιγαλὰ, σιγαλὰ κι' ἀναίσθητα μὲς τ' ἀκρογιάλι καὶ νὰ ρωτᾷ τοὺς ἀνθρώπους, μὲ λόγια τρελλὰ καὶ πονετικά, γιὰ τὰ ξεφτέρια του, τὰ ναυτὸ-πουλὰ τὰ παιδιὰ του, ποῦχαν πνιγῇ καὶ τὰ δυὸ στ' ἄγκρι καὶ ἀχόρταγα κύματα τοῦ πελάου χωρὶς λιθάνι στὸ μνήμα.

Δάκρυ βαρὺ καὶ πονετικὸ, δάκρυ τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς ψυχῆς. τί συγκίνηση φέρνεις, ὅταν στὸ ἐρημικὸ κι' ἄχαρο νησί ποὺ μένω, ἀκουστῇ ἡ γλυκειὰ καὶ

θλιβερή λέξη «έρχεται», πού κρύβει μέσα της ότι πονητό και λυπηρό φαντάζεται ο νοῦς και η καρδιά.

Η μάνα παρακαλάει στὸν θαλασσινό, τὸν Ἅγιο Νικόλα, γρήγορο ἔργομό τοῦ βαρυβουρνού παιδιοῦ της κι' ἡ δύστυχη ἀδελφὴ μὲ τὴν παρθενικὴ κι' ἀμβλυντὴ ψυχὴ της ζητάει ἀπὸ τὸ Θεὸ παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα. Μὲ τί τρεμουλιαστὰ χέρια, μὲ τὴ συγκίνησιν θ' ἀρπάζουν τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ναύτη καὶ μὲ τί χτυπόκαρδο θὰ τὸ διαβάσουν στὴν ἄκρη τοῦ πελάου.

Γλυκὸ χωριό, πού κρύβεις μέσα σου κάθε γλυκὸ καὶ ἱερό αἶσθημα, κάθε οὐράνιο καὶ θεῖο μεγαλεῖο, πόσους γλυκοὺς καὶ θλιβεροὺς στοχασμοὺς, μοῦ φέρνεις στὴν πολυπάθη καρδιά, ὅταν ἐδῶ στὴν ἔρμη ξενιτιὰ αἰσθανομαὶ τὸ ἱερό ὄνομά σου.

Ὁθωνοί.

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΥ

ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ ΤΟ ΝΕΡΟ.

Ποῦ εἶναι τῆς λήθης τὸ νερό ;
νὰ πιῶ, σταλιά νὰ μὴν ἀφήσω. . .
ποῦ εἶναι τῆς λήθης τὸ νερό,
ποῦ τόσα χρόνια λαχταρῶ
τὸ κάμα μου νὰ σβύσω ; . . .

Εἶχε τῆς κόλασης φωτιά
'ς τὰ μαῦρα μάτια της ἐκείνη . . .
εἶχε τῆς κόλασης φωτιά,
καὶ φλόγα μοῦ ἀναψέ πλατειὰ
'ς τὰ στήθεια ὅπου δὲν σβύνει ! . .

Ποῦ εἶναι τῆς λήθης τὸ νερό,
τὰ σωθικά μου νὰ δροσίσω . . .
γιατὶ τὸ δάκρυο τὸ πικρὸ
ποῦ ἄθελα πίνω ἀπὸ καιρὸ
γυρνάει τὴν φλόγα πίσω ! . .

ΦΩΤΙΟΣ Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(Ἰδε σελ. 295).

Κάποιες φορές συναντοῦσα τὰ ἀγαθὰ του καὶ εἰλικρινῆ μάτια πού τὰ κάρφωνε ἐπάνω μου μὲ ἀγωνία, ἀλλὰ, μόλις ἔβλεπε πού τὸν παρατηροῦσα, ἀνελάμβανε ἕνα ὕψος ἡρεμο καὶ ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ διὰ πράγματα... Θεέ μου, ἀδιάφορον αὐτὰ καὶ' ἐαυτὰ, ἀλλὰ πού μὲ ξεκούραζαν ἀπὸ τίς ἐμπαθεῖς βλασφημίες πού μοῦ ἔφερε τὸ ταχυδρόμειον. Εἶχε τόσον σεβασμὸν καὶ αὐταπάρνησιν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα των!... Οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἔχνος προσβολῆς τῆς φιλοτιμίας, ἐνῶ ὁ ἄλλος!... Ἐφαίνετο ἀπέναντι τοῦ ἄλλου ὅτι ἤμην ἐλλιπὴς πρὸς τὰ ἱερώτερα καθήκοντα διότι ἤρνηθην νὰ τῷ ἀνῆκω, διότι αὐτὸ ἀκριθῶς ἐζητοῦσε. Μὲς' στὸν θυμὸ του ἔριψε τὸ προσωπεῖον. Ἐ! λοιπὸν, ἐγὼ θέλω νὰ λέγω τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά των, νὰ, ὀνομάζω τρέλλα μιὰ τρέλλα καὶ ἰδιοτροπία μιὰν ἰδιοτροπία. Τὰ ἀπροσδιόριστα δικαιοῦματά τοῦ πάθους, τὸ ὕψος τῆς ἐντελοῦς παραδόσεως τοῦ ἀτόμου, ὅλα αὐτὰ τὰ μεγάλα λόγια μὲ τὰ ὁποῖα, μὲ στολὴν τὴν ἐπιείκειαν, σκεπάζουν ἀδυναμίας, ἐπικινδύνους ἄλλως τε καὶ ἐνόχους, δὲν ἐξαπατοῦν παρὰ ἐκείνους πού ζητοῦν νὰ γελασθοῦν. Μόνη ἡ ἀφροσύνη ἀξίζει νὰ τὴν θαυμάζουν, ὁ δὲ λόρδος Μέλτων εἶναι ἀφροσυμμένος καὶ ἔτοιμος διὰ τὰς θυσίας πού τοῦ στοιχίζουν τὸ περισσότερο. Μοῦ τὸ ἀπέδειξε μὲ τὴν μακρὰν ἐπιφύλαξιν του, μὲ τὴν φροντίδα πού εἶχε νὰ μὴ θίξῃ μαζί μου κανένα ζήτημα πού εἰμποροῦσε νὰ μὲ εἶναι ὀχληρόν.

Δὲν μοῦ ἔκαμε ποτὲ καμμίαν ἐρώτησιν, ἀλλὰ κατελάμβανον τὴν ἀνήσυχον ἔκφρασιν τῆς μορφῆς του, ἥσθάνόμην πού ἔλεγε : « Ἀρά γε ἐξαφνα θὰ ἐξαφανισθῇ σὰν καπνὸς εἰς τὸ ἄπειρον ; » καὶ πού συγκρατοῦσε τὴν ἀναπνοὴν του, τρόπον τινα, ἀπὸ φόβον μήπως ὠθήσῃ τὰ πράγματα.

— Λοιπὸν ἐφέτος δὲν θὰ πᾶτε στὸ Λονδῖνον ; τὸν ἠρώτησε τελευταίως ἡ πενθερά μου.

— Μ' αὐτὸ τὸ χιόνι δὲν μπορεῖ πια νὰ κανεῖς νὰ κυνηγήσῃ εἶπεν ὁ υἱὸς τῆς τὰ clubs ἀρχίζουν νὰ εἶναι εὐχάριστα. Αὐριον ἀναχωρῶ.

— Σεῖς δέ, μίσσες Νέβιλ, ἠρώτησε δειλῶς ὁ λόρδος Μέλτων, πότε θὰ ἀφῆσετε τὸ Μπιτοσγῶβ ;

Εὐκόλῃ μὴ ἔδιδε νὰ ἐνοήσω μ' αὐτό : — Ὅσο θὰ ἦσθε ἐδῶ θὰ μένω καὶ ἐγώ.

— Ἐγώ, ἀπῆντησα, μόλις ἤλθα, διατί θέλετε νὰ ἀναχωρήσω ; πού νὰ ὑπάγω ;

— Ἐνόμιζα... μοῦ εἶχατε πῇ ὅτι εἶχατε σκοπὸν νὰ μένετε στὴν Γαλλίαν.

— Λέγει κανεῖς τόσα πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν κάμνει κατόπιν !